

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21018/2024
08.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Братислав Стојиљковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4701/21 од 22.02.2024. године, у седници одржаној 08.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4701/21 од 22.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4701/21 од 22.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 13969/2018 од 02.07.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужилац власник породичног стамбеног објекта површине у основи 129 м², изграђеног на кат.парц. бр. .. КО ... и власник дела кат.парц. бр. .. КО ..., по култури пољопривредно земљиште, у месту звано ... бара, са уделом 1200/4267, у стварности 12 ари, све уписано у ЛН бр. .. КО ..., што је тужена дужна признати. Ставом другим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 47.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4701/21 од 22.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за наканду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11... 18/20 и 10/23-други закон). О праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а тиче се примене одредаба Закона о коришћењу пољопривредног земљишта („Службени гласник СРС“, бр. 39/81... и 44/88), Закона о пољопривредном земљишту („Службени гласник РС“, бр. 52/89) и Закона о пољопривредном земљишту („Службени гласник РС“, бр. 49/92... и 101/2005), као и одредби чланова 21. и 22. став 1. Закона о основама својинскоправних односа. У побијаној другостепеној одлуци изражен је правни став да је тужилац постао власник предметне парцеле током спровођења поступка комасације, на основу записника од 14.06.2000. године који представља правни основ стицања својине непокретности, односно представља замену „уговора о непокретности“, јер се комасациона маса саставља на основу фактичког стања, те да је тужилац постао ванкњижни власник на предметном стамбеном објекту по основу градње, што је у складу са праксом Врховног суда по овом питању, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Имајући ово у виду, као и да тужена у ревизији не указују на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда, а да одлука о основаности захтева са оваквим тужбеним захтевом зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку на коме је заснована судска одлука, произилази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити. Такође, посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање). Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2, у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права својине поднета је 06.09.2018. године, а вредност предмета спора је 50.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић